

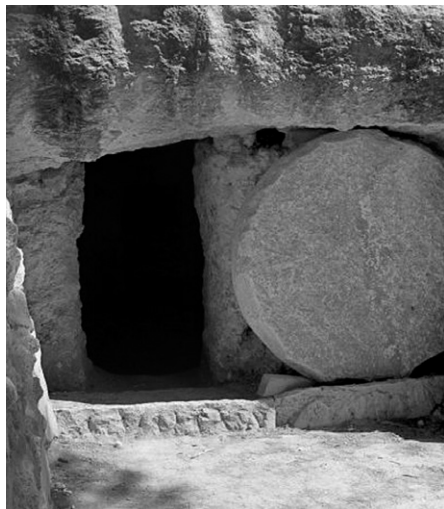
Velikonoční ale

Bůh předem rozhodl, aby [Ježíš] byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. (Sk 2,23n)

Jedním slovem – nepochopitelné! I kdybyste chtěli využít celou svou aktivní zásobu slov, nebo si chtěli pomoci angličtinou či snad dokonce jazykem koiné, kterým byl napsán Nový zákon, přesto byste nenašli slovo, kterým by šlo vyjádřit tajemství evangelia, Božího vtělení do Bohem stvořeného světa, jeho smrt a vzkříšení.

Jedno slovo by se ale snad přece jen našlo – ale. Většinou je užíváno jako spojka spojující dvě tvrzení. Docela nepatrné slůvko, ovšem nabité emocemi, které samozřejmě znají i znalci zmíněných jazyků angličtiny a hovorové řečtiny. Má však v sobě mimořádný potenciál a je velkou pomocí, chce-li člověk vyjádřit nevyjádřitelné, protikladné či překvapivé skutečnosti. Občas místo něj používáme jako synonymum však, nicméně ale je významově mnohem silnější a více citově zabarvené, co se týká i samotného Boha a jeho Syna, jak za okamžik uvidíme.

Řekněme si nejprve evangelium, tedy příběh Ježíše Krista. Bůh s ním měl už dopředu jasný záměr. Jak dlouho dopředu, to nevíme, protože před stvořením světa byla doba, kterou nazýváme před časem, stojíme tedy před tajemstvím. Byla to ale „doba“, kdy dokonce i s námi Bůh počítal, o nás věděl a nás si vyvolil ke spáse, jak píše apoštol! Ale zpět k Božímu

Synu. Bůh pro hřích člověka rozhodl, že Ježíš bude vydán do rukou bezbožných lidí, kteří ho přibijí na kříž a zabijí. Vše bylo předem určeno, rozhodnuto. A když Bůh řekne, stane se tak. Někteří se zatajeným dechem žasnou nad Boží prozřetelností, jiných se zmocňuje neklid a panika, nedovedou smířit předurčení Všemohoucího se svobodnou vůlí člověka. Ale právě v tomto okamžiku přichází na řadu slovíčko ale. Neboť Bůh Ježíše vzkřísil, vyrval ho z bolestí smrti. Smrt ho nemohla za žádných okolností udržet ve své moci, třebaže se zdá, že smrt nakonec nade vším a nad každým definitivně zvítězí, nikdo jí neunikne, každý jí podlehně. I Boží Syn jí podlehl, ale...

Ale je spojka odporovací. Takže Bůh rozhodl o vydání a smrti Ježíše, ale jeho vzkříšení vyjadřuje a zvěstuje jasný odpor proti smrti, která se tváří jako poslední spravedlnost a definitivní tečka za vším živým. Ve spojce ale je komprimované celé nadějně evangelium Kristovo, které se i nás týká, protože i my jsme se narodili, abychom nakonec zemřeli, ale...

Tímto malým slůvkem to ale ještě zdaleka nekončí, protože spojka ale je také stupňovací. Nejenže Ježíše zatkli, ale také ho odsoudili a popravili, nejenže vstal z mrtvých, ale vstoupil i na nebesa, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Takže slovíčko ale samotného Krista, a dokonce i nás (!), doslova katapultuje ze smrti, lidské pomíjivosti a zániku k životu věčnému, co víc k životu ve slávě Boží. Spolu s Ježíšem nemá náš život nevratitelně sestupnou degenerativní tendenci, ale naopak stupňující do závratných výšek! Protože i my, když jsme se narodili, byli jsme předurčeni ke smrti, což jsme navíc stvrdili vlastním hříchem a porušeností, ale protože byl Ježíš vzkříšen, budeme vzkříšeni i my s ním!

Ale i tak je těžké jedním slovem vyjádřit nepochopitelné! Dokonce, ani kdybychom využili zásobu všech slov, kterou nabízí Příruční slovník jazyka českého (a je jich hodně přes dvě stě tisíc), přesto nebudeme s to vyjádřit tajemství evangelia, které je ukryto v Božím vtělení, v Ježíšově smrti a vzkříšení. Neboť ani slovíčko ale nám nemusí zcela pomoci, záleží totiž, jak se použije, zda s vírou, nebo bez víry.

Ále, dejte nám pokoj s takovými nesmysly, kdo to kdy viděl, aby se Bůh stal člověkem, umřel a byl vzkříšen?! Vždyť je to hotové bláznovství, šílenost, to je lepší neztrácet drahocenný čas, který nám na zemi zbývá, a užít si, co to jde. Proto jezme, pijme a buďme veselí... Najednou slovíčko ale není spojkou, nýbrž částicí. Jenomže nakonec i tu můžeme docela dobře a překvapivě použít, když slyšíme velikonoční zvěst o Kristu: Ale!? Něco tak úžasného, to je skvělé!

Bronislav Matulík

Pražské židovské město

Výlet na velikonoční pondělí 2. 4. 2018 v 8.55 hodin

Velikonoce jsou velmi exponovaný svátek po všech stranách včetně Pražského židovského města. Zrovna na velikonoční pondělí se očekává velké množství návštěvníků. Podařilo se však dojednat rezervaci, je ale potřeba přijít co nejdříve, abychom se nemuseli prodírat davy.

Proto se sejdem rovnou u Informačního a rezervačního centra Židovského muzea v Praze v 8.55 hodin.

Čeká nás bohatý program na 2,5 hodiny. Navštívíme postupně Maiselovu synagogu, Pinkasovu synagogu, Starý židovský hřbitov, Klausovu synagogu, Obřadní síň, Španělskou synagogu a Staronovou synagogu. Prohlídka bude s průvodcem a výkladem v českém jazyce.

Na 12. hodinu bychom se mohli ještě shromáždit v Soukenické ve Velkém klubu, kde bychom se občerstvili a připomněli si velikonoční evangelium jako ti, kterým bylo dopřáno, aby byli naroubováni na ušlechtilou olivu, jíž jsou Židé.

Prosíme, abyste se do neděle přihlásili, abychom ještě stačili připravit potřebné občerstvení. Těšíme se na vás

Jana a Bronislav Matulíkoví

OD VELIKONOC PO LETNICE

NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA

Neděle 8. 4. 2018

Bronislav Matulík

Výzva k obrácení

*Když šel Ježíš odtud dál, viděl v celnici sedět člověka jménem Matouš a řekl mu: „Pojď za mnou!“
On vstal a šel za ním.
(Mt 9,9)*

Neděle 15. 4. 2018

Pavel Hošek

Pozvání k následování

*Ježíš řekl: „Následuj mne!“
On odpověděl: „Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“
(Lk 9,57–62)*

Neděle 22. 4. 2018

Pavel Černý

Nést svůj kříž

*Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít se mnou,
zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.
(Mk 8,34)*

Neděle 29. 4. 2018

Daniel Kaleta

Všeho se vzdát

*Když to Ježíš uslyšel, řekl mu: „Jedno ti ještě schází.
Prodej všechno, co máš, rozděl chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“
(Lk 18,22)*

Neděle 6. 5. 2018

Daniela Klimešová Šeremetová

Následování v praxi

*Potom Ježíš procházel městy a vesnicemi a přinášel radostnou zvěst o Božím království; bylo s ním dvanáct učedníků a některé ženy uzdravené od zlých duchů a nemocí..., které se o ně ze svých prostředků staraly.
(Lk 8,1–3)*

Neděle 13. 5. 2018

Daniel Fajfr

Rozhodující je láska

Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mě beráňky!“ ... To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“ (J 21,15–22)

Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15
Kontakty: 724 285 687 • soukenicka@cb.cz • <http://cb.cz/praha1/>

Jarní burza v Soukenické

Od neděle 15. 4. do úterý 24. 4. 2018

Zveme vás na jarní burzu oblečení, bot, hraček a knih, která proběhne v našem sboru od neděle 15. 4. do úterý 24. 4. 2018.

Věci, které chcete na burzu věnovat, noste prosím od 1. 4. Převezmou je od vás sestry Málková a Beranová v suterénu sboru. Věci na burzu budou přijímány jen do 22. 4. Chceme vás poprosit, abyste přinášeli věci už probrané a pouze v takové kvalitě, které byste si sami odnesli. Věci roztrhané, špinavé, plesnivé, rozlepené boty atd. nikdo nechce, je to jen ztráta času a nemohou se nikomu nabídnout.

Ráda bych vás poprosila o trpělivost a shovívavost. Víme, že tato akce s sebou přináší menší nepříjemnosti. Přesto nejde jen o nějaký „rozruch a kramaření“ – jsou lidé, kterým tato akce aspoň trochu pomůže v momentální nelehké finanční situaci, a jsou za ni opravdu vděční.

Věci, které po skončení burzy zůstanou, se posílají k dalšímu upotřebení (např. Charita Broumov, chráněné bydlení pro matky s dětmi, organizace Naděje).

Děkuji moc všem, kteří nabídli ochotně svou pomoc a svůj volný čas. Prosíme o modlitby, aby burza mohla proběhnout v klidu a splnila účel, pro který ji pořádáme.

Pro zvané bude burza otevřena:

Neděle	15. 4.	11.30 – 18.00
Pondělí	16. 4.	zavřeno
Úterý	17. 4.	13.00 – 18.00
Středa	18. 4.	09.00 – 14.00
Čtvrtek	19. 4.	13.00 – 18.00
Pátek	20. 4.	09.00 – 14.00
Sobota	21. 4.	09.00 – 18.00
Neděle	22. 4.	11.30 – 18.00

V pondělí 23. 4. a v úterý 24. 4. bude burza otevřena pro všechny zájemce:

Pondělí	23. 4.	09.00 – 18.00
Úterý	24. 4.	09.00 – 18.00

Milada Málková

Wittenberská jitřenka

Uvedení nové knížky Jiřího Hlavničky za doprovodu
Tomáše Najbrta

V pátek 20. dubna 2018 v 17 hodin se uskuteční uvedení knihy a průvodcem této události bude hudebník, zpěvák a multiinstrumentalista Tomáš Najbrt, znalec a obdivovatel reformační Lutherovy hudby. Při té příležitosti také zazní nové křesťanské písně tohoto autora. Představení knihy se připravuje ve Velkém klubu, vstup je pro všechny volný.

Bronislav Matulík

Modli se a pracuj

Konference Dětského odboru pro pracovníky s dětmi v Soukenické

V sobotu 28. dubna se v našem sboru koná konference pro pracovníky s dětmi, kterou pořádá Dětský odbor CB. Začátek je v 9.30 a předpokládaný konec v 15.30 hodin.

Název konference je **Modli se a pracuj (Ora et labora)** a hlavní přednášku bude mít **Daniel Komrská**.

Konference je určena všem pracovníkům s dětmi, kteří alespoň někdy pocítují potřebu načerpání nových sil pro náročnou, ale požehnanou službu dětem. Tzn, že tentokrát nebude hlavní náplní konference vyučování toho, jak sloužit druhým (dětem), ale jak pracovat sám na sobě. To, abychom se při své práci dětem nevyčerпали, ale naopak obnovovali a získávali nové zdroje sil. Nicméně hlavní přednášku doplní odpolední semináře: budou probíhat paralelně a nebudou se opakovat (tj. každý si může vybrat jeden z nich):

- (ne)Vykopáný poklad – Klára Heczková a Ellen Bělová
(Motivačně praktický seminář hlavně pro nové vedoucí)
- Cesta k srdci dítěte – Radek a Dagmar Kalenští
(Jak oslovit dítě)
- Roztěkané děti – Lenka Mošnerová
(Neukázněnost – porucha, nebo syndrom doby?)
- Ne-pochopené děti – Noemi Bravená
(Jak mluvit srozumitelně, aneb káně na svatbě v Galileji)

Přihlášky je třeba odeslat do 20. 4. a lze tak učinit např. přes webové stránky Dětského odboru CB. (Při platbě účtem je vložné 300 Kč s obědem, při platbě hotově (pro přihlášené) je vložné s obědem 360 Kč.) Pro pracovníky s dětmi našeho sboru chceme poslat společnou (hromadnou) přihlášku. Hlaste se prosím u Marty Skalické.

Marta Skalická

duben
květen

v Dobročinné kavárně Cesta domů, Soukenická 15,
Praha 1, vždy ve čtvrtek od 18 hodin

www.klubsamari.cz

vstupné dobrovolné

5.4. Neposlušná kůzlátka

Představení loutkového divadla
Buchty a loutky pro děti i dospělé.
Režie: Vít Brukner

19.4. Duše přírody

Esejista a religionista Lukáš Senft
přiblíží nové pohledy a nezvyklé
výklady přírodního světa, které
mohou obohatit vnímání nás
samých a naší spirituality.

3.5. Ještěři v Samařil

Koncert skupiny ve složení Kryštof
Verner, Ladislav Knotek a Lukáš
Gregora prokládaný autorským
čtením Daniela Wagnera.

pořadatel:
Sbor
Církve bratřské
v Praze 1

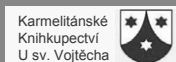
ve spolupráci
s domácím
hospicem:

podpořeno granty:

mediální
partneři:

Modlitba

Trochu jiná depeše Jiřího Čecha

Především to co se dnes chystám říct, nepokládám za nějaké obecné pravdy. Rozhodně se nebudu snažit metat kolem sebe moudra. (To ode mne jistě nikdo nečeká). Rozhodně se bráním tomu, abych tu praktikoval (slovy Tomáše Halíka) „spirituální lidovou tvořivost“. Jsou to jen moje myšlenky (nápady). Možná jsou

scestné. Doufám, že nebudu pokládán za here-tika. Pokud jsou scestné, nechám se poučit. Připouštím, že se můžu mýlit, ale i pokud by tomu tak bylo, pokládám za užitečné o těchto věcech vážně mluvit, vážně se jimi zabývat. Delší dobu uvažuji o modlitbě. Mimo jiné mne k tomu přivedla četba C. S. Lewise. (Mimochodem jeho kniha „Rady zkušeného ďábla“ by měla patřit na seznam doporučené, když ne rovnou povinné, literatury křesťana.) Ujišťuji vás, že pokud budete číst pozorně, často se tam najdete. Já aspoň se tam našel (a vícekrát). Ale dost úvodu, k věci.

Modlitba je rozhovor s Pánem Bohem. Upřímnou modlitbu chápu jako řeč k Pánu Bohu. Je to (pro mne) ten nejintimnější rozhovor, kterého

jsem schopen. Intimnější než hovor s manželkou, intimnější než hovor s nejlepším přítelem, který zná řadu mých tajemství, intimnější než hovor s mým pastorem, kterému se zpovídám, s kýmkoliv. Dovolím si prezentovat vám tři z myšlenek, které se mi v té souvislosti honí makovicí.

Veřejná hlasitá modlitba

První problém mám s veřejnou, hlasitou modlitbou. Vidím tu totiž dva extrémy. Budu-li se modlit upřímně, upřímně beze zbytku, bez výhrad, pak nutně podstupuji před širším plénem jakýsi duševní striptýz. Ale modlitba přece není veřejná zpověď. Jestliže se bráním tento duševní striptýz podstoupit, pak musím svoje slova a myšlenky korigovat a vyslovené balit do víceméně obecných, veřejnosti přístupných slov a myšlenek. Ale volám k Hospodinu upřímně když (kvůli okolí) nevyjadřuji přesně to, co cítím a co bych mu chtěl a měl sdělit?

Opačný extrém si uvědomuji (a zdůrazňuji, že jsem dalek toho vyjadřovat se k modlitbě jiných a tím méně ji hodnotit), takže opačný extrém, se kterým se žel často setkávám, je ten, že slyším modlitbu, a nejsem si jist, kdo vlastně je adresátem. Je-li určena Pánu Bohu, nebo (a hlavně) ostatním přítomným posluchačům. V této myšlence mne utvrdila drobná, ani ne epizoda z jedné zkoušky Mužského sboru. Zkoušky byly zahajovány společnou modlitbou. Po jedné z nich se jeden z účastníků naklonil k druhému s poznámkou „to by bylo docela pěkný kázání – kdyby to bylo

kratší“. Mimochodem ten, kdo se takto modlil, byl velmi vážený muž, který svoji upřímnost a řekněme pevnost ve víře doložil celým svým životem.

Tím nijak nezpochybňuji význam a vážnost modlitby kazatele při bohoslužbě, význam společných modliteb za konkrétní události, společných modliteb za nemocné, význam společných modliteb dnes večer apod. Nicméně jsem přesvědčen, že se modlíme k Pánu Bohu, a ne tak, aby se naše modlitba líbila těm, kdo se modlí s námi.

Bud' vůle tvá

Za druhé, všichni známe modlitbu Pána Ježíše. Všichni jsme se ji nesčíslněkrát modlili. Tolikrát, že už možná ani nepřemýšlíme o tom, co vlastně automaticky vyslovujeme. A toho se týkají další dvě myšlenky.

Bud' vůle tvá. (Mt 6,10 K), Staň se Tvá vůle (ČEP), Ať se stane Tvoje vůle (B 21), Thy will be done (angl.)

Na začátku jsem zmínil C. S. Lewise. Budu citovat dva odstavce z jeho knihy „Průvodce modlitbou“: *...bud' vůle Tvá... Nejprve jsem ji bral výhradně jako akt poslušnosti a pokoušel se počínat si jako náš Pán v Getsemanech. Přemýšlel jsem o Boží vůli jako o něčem, co prostě přijde, a já budu trpným subjektem. Viděl jsem v ní vůli, které se dostane konkrétního vyjádření v bolestech a zklamáních. Samozřejmě si nemyslím, že Boží vůle by pro mě znamenala jediné nepřijemnosti; že jenom ty si žádají moji poslušnost. Příjemnosti se mohou starat samy o sebe, a když se neočekávaně přihodí, člověk za ně může vzdávat díky. Tenhle výklad je zřejmě běžný. A musí tomu tak být. Strasti lidského života jsou takové, že často naplňují celou naši mysl. Jindy ale je možno připojit ještě jiný význam. Připouštím, že anglické znění této prosby k tomu dává větší záminku než řecké nebo latinské. (Thy will be done).*

Bud' vůle Tvá konána. Hodně z této vůle mají ale vykonat Boží stvoření, tedy i já. Prosbu pak nevyjadřuje pouze, abych trpělivě snášel Boží vůli, ale také ji rázně vykonal. Musím být jak trpný, tak činný subjekt. Žádám, aby mi byla dána možnost konat Boží vůli. Konec citátu.

Skutečně si uvědomujeme, oč už jsme vlastně tolikrát těmito slovy žádali a k čemu se zavazovali? Pane, dej mi možnost konat Tvoji vůli. A jestli jsme si dovolili o to žádat, do jaké míry jsme pak opravdu usilovali závazek splnit?

Odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme

Třetí, poslední myšlenka se také týká modlitby Pána Ježíše, totiž prosba: ...odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.

Plurál × singulár; nám – my, kdo to je, my? Kroužek těch, co tu dnes sedíme? Rodina? Sbor? Církev? Všichni křesťané? Celá populace?

Neschováváme se za něco, co lze nazvat „kolektivní nezodpovědností“, vždyť to přece známe třeba z práce, daleko lehčeji se nám řekne „my jsme to zvorali“ než „já to zvorl“. Za skutky, kterými jsem se dnes provinil, jsem přece zodpovědný já, a ne nějaká vše zahrnující množina, za kterou se schovám.

Jistě mohou tu být situace, kde je plurál na místě (např. nepovedené volby), ale modlím se já a měla by mne pálit především moje selhání. Tam především bych měl cítit

zodpovědnost, svoji vinu a za tato moje selhání prosit za odpuštění. Jinými slovy nestavět se do role mluvčího své generace, sboru, církve, lidstva,... ale poctivě přiznat zodpovědnost za své činy, za svá přestoupení, za fauly, kterých jsem se dopustil.

Takže: Odpušť mi moje viny, jako já odpouštím těm, kteří se provinili proti mně. Já prosím za odpuštění svých vin, a také já se zavazuji odpustit, ne nějaká nedefinovaná množina, do které se skryji.

Závěrem: Jestli moje soukromé myšlenky (ted' už vlastně ne soukromé) jsou herezí, prosím vyvráťte mi je a poučte mne, říkám si o to, vážně si o to říkám. V každém případě ale zkusme o nich vážně přemýšlet. Zkusme se modlit za to, abychom měli i v těchto věcech jasno, a budeme-li mít jasno, pak abychom uměli vyvodit z toho praktické závěry ve všednodenním životě.

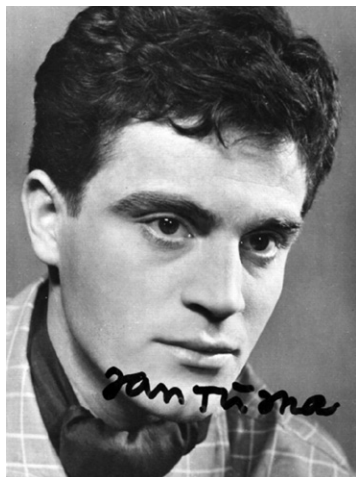
Jiří Čech

Dva kamarádi

Vzpomínky Blahoslava Mikuleckého na dětství a mládí s Janem Třískou

V Dolní Liboci jsou dvě rovnoběžné ulice, U silnice a Jenečská. V Jenečské bydleli Třískovi a U silnice Mikuleckých. Oběma maminkám se narodili kluci, a jak tak jezdily s kočárky, seznámily se a skamarádily. To kamarádství jim vydrželo až do smrti paní Třískové. Oba kluci se spolu učili chodit, a tak se také skamarádili. Byli spolu celé dny kromě nedělí, kdy Třískovi chodili do „Státní“, jak jsme tehdy říkali Církvi evangelické, a Mikuleckých do Jednoty československé. Ve škole chodili oba kluci na evangelické náboženství a také na katolické, protože pan katecheta vykládal půl hodiny z Bible a půl hodiny četl Vinetou, Zanea Greye a další dobrodružné knížky. Už za války jsme s Honzou chodili občas na „celodeňáky“ tj. na celou sobotu tábořit do Šárky. Skrývali jsme se v lese a na skalách před německými vojáky, což nám tátové doporučovali. Přesto jsme na malém ohni vařili polévku z kostky se dvěma bramborami.

Naše libocká škola byla známá jednak tím, že patřila mezi nejstarší školy v Praze (tehdy asi 300 let), a jednak tím, že v ní učil Jan Zelenka Hajský, který byl zároveň vedoucí organizace občanů zúčastněných na atentátu na Heydricha. Zemřel těsně po atentátu. Někteří učitelé byli posláni do koncentračních táborů. Náš učitel poslal někdy pár dětí domů, že byly hodné (byly to ovšem děti kolaborantů), a nás ostatní nechal „po škole“, odvedl nás na půdu a tam nás učil hymnu. Honza mu jednou s ustaraným obličejem řekl, že má na zádech roztržené sako. Když si ho náš milý učitel svlékal, řekl mu Honza: „Apríl!“ Po přestávce se učitel vrátil a řekl Honzovi:

„Volali vaši, něco se stalo, máš přijít hned domů“. Honza se nervózně oblékl, a když otvíral dveře ze třídy, řekl mu učitel: „Honzo, apríl!“

S Honzou jsem seděl v jedné lavici a různých příhod bylo mnoho a mnoho. Chodili jsme spolu hlídat telefon do ředitelny, když ředitel odešel. V telefonním seznamu jsme našli například pana Sluníčka a zavolali mu. Když se ozval a řekl: „Tady Sluníčko“, řekli jsme mu: „a tady tma“ a zavěsili. Byli jsme ještě malí. Přesto jsme ve čtvrté obecné dělali oba zkoušky do osmiletého gymnasia a byli přijati. Byla to práce našeho učitele. Když jsme po prázdninách přišli do gymnasia paní Hany Benešové, vysvětlil nám nový dělnický ředitel, jaké máme štěstí, že soudruh ministr Nejedlý zrušil osmiletá gymnasia a my se můžeme vrátit zpět ke svým kamarádům do páté třídy. Kdyby to soudruh ministr nezrušil, možná se Honzův osud vyvíjel jinak, v té době chtěl být lékařem. Honza ovšem hrál od malička a všude. Já jsem spíš dělal něco jako režiséra nebo jsem vymýšlel, co budeme hrát. V libocké sokolovně jsme hrávali divadlo, my ostatní jsme byli dětský soubor, ale Honza měl vždy menší sólovou roli, něco přinesl na scénu, něco řekl apod.

V Sokole jsme také našli boxerské rukavice. S Honzou jsme si je navlékli a začali boxovat. Všichni nám fandili. Ty rukavice byly obrovské, větší než naše hlavy. Náš box se pak stal populární složkou cvičení. Také začali zkoušky na slet, chystaný na rok 1948, ale to nebylo pro nás zajímavé, a tak zbyla jen sokolská čepička, kterou jsme si každý za pětikorunu koupili.

Konec 1. části

Blahoslav Mikulecký

Dětské odpoledne

Poděkování

V neděli 18. března po shromáždění se sešlo více než třicet dětí nejen z našeho sboru v jídelně. Společně poobědvaly a pak se pustily do spousty zábavných i zajímavých aktivit. Hrály Awana hry, zpívaly písničky, nacvičovaly scénky na biblická témata, vytvářely různé výrobky a vůbec se prý měly dobře. No však se na to podívejte.

Na příští dětské odpoledne se už teď těší nejen děti ale i všichni učitelé besídky pod vedením Marty Skalické. Které tímto za spoustu starostí s organizací moc děkujeme.

Petra Veselá

Dětského odpoledne se zúčastnilo 36 dětí a více než 20 dospělých (vzhledem k letošnímu menšímu věkovému průměru dětí se zúčastnilo hodně rodičů.) Jsem moc vděčná za všechny spolupracovníky z besídky, Awany i „externí“, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli na přípravě a realizaci celého odpoledne, a chtěla bych jim touto cestou moc poděkovat.

Jmenovitě musím zmínit alespoň manžele Veselých a jejich kamarádku Moniku, kteří nám připravili výborný oběd. A chtěla bych zvláště poděkovat Monice Rechové za přípravu a vedení dětského tvoření.

Marta Skalická

Misijní akce v Soukenické

Sdružení evangelikálních teologů diskutovalo o církevním školství

V pondělí 19. 3. 2018 se v našem sboru konalo již 26. teologické fórum Sdružení evangelikálních teologů. Tentokrát tématem nebyla některá věroučná či etická otázka, ale zaměřili jsme se na oblast církevního školství. Skvělé referáty přednesli dva kazatelé, jejichž sbory založily církevní mateřské a základní školy. Referáty bratrů B. Čančíka a M. Běle nás okamžitě přenesly do centra problematiky tohoto školství. Založit církevní školu není nic snadného. Je zapotřebí mít vizi – přesvědčení, že sbor je k takové službě uprostřed města povolán. Dále je třeba získat povolení od místního úřadu i od Ministerstva školství. Snadné není sehnat dobré učitele, kteří by svou práci konali jako službu Bohu i dětem. Potom je zapotřebí připravit prostory pro výuku. I když jsou církevní školy podle současných zákonů financovány

ze státního rozpočtu, bez sponzorských darů a pomoci církve se neobejdou. To vše se podařilo jak v Nové Pace, tak v Písku. Zájem rodičů je velký a také rodiny, které se nehlásí k žádné církvi, rády přihlašují své děti do těchto škol. S velkou radostí jsme slyšeli o rozšiřování těchto škol a také o obráceních v řadách studujících i jejich rodičů. Oba kazatelé před nás postavili vizi smysluplné služby dětem, do které stojí za to investovat lidské zdroje, prostory i finance.

Po zmíněných referátech se rozvinula živá diskuse. Tentokrát na fóru nepřevládali kazatelé a učitelé teologie, ale byly to učitelky a ředitelky škol zřízených různými církvemi. Měli jsme mezi sebou vedoucího školské sekce České biskupské konference, zástupce Arcibiskupství pražského, zástupkyni ředitele VOŠ Československé církve husitské a mnoha dalších škol, samozřejmě i z Církve bratrské. Nastolena byla otázka, zda je správné chránit děti před společností a umožnit jim školní docházku do církevní školy. Na tuto otázku odpověděla Lesslie P. Johnson, mezinárodní poradkyně pro výchovu v Asociaci křesťanských škol (ACSI). Zazněl biblický rozbor zodpovědnosti rodičů za předávání víry, ale také postojů k životu a prezentování křesťanského pohledu na život člověka a svět. Církevní školy v tomto poslání nemohou nahradit rodiče, ale mohou významně pomáhat. Zazněla celá řada konkrétních zkušeností z církevního školství ve světě, v Evropě i u nás. Referát sestry Johnson (manželka prof. Thomase Johnsona z USA, žijícího dlouhodobě v Praze) byl povzbuzující a vnesl dlouhodobou perspektivu církevního školství ze zemí, kde toto alternativní školství funguje mnoho let.

Poslední referát přednesla Monika Guňková, ředitelka křesťanské školy v Třinci. Slyšeli jsme opět strhující prezentaci učitelky, která bere svou práci jako službu Bohu a která slouží ve velké škole několika stovkám žáků. Vyslechli jsme radosti

i strasti ředitelky a zároveň před námi defilovala vize, kterou bych se nebál označit jako vizi ve stopách Jana Amose Komenského. Děti potřebují dobrý základ, potřebují se naučit, jak se učit, potřebují získat morální základy. V tomto procesu nehrají rozhodující roli pouze vědomosti, ale na děti působí i osobnost učitele a jeho život víry v Krista.

Proběhlé teologické fórum o církevním školství bylo povzbudivé, inspirativní a srdečné. K dobrému průběhu a přípravě občerstvení obětavě posloužily sestry H. Černá, M. Holanová a Z. Melicharová. Poděkování patří našemu sboru, protože zmíněná akce s misijním dopadem proběhla v našich sborových prostorách. Věřím, že požehnání z této akce se ještě objeví, protože další sbory uvažují o zřízení církevní školy pro své i další děti!

Pavel Černý, předseda SET

Výroční členské shromáždění

Sborový den na Květnou neděli 25. března 2018

Už tradičně s příchodem jara přichází i náš sborový den. Letos připadl na neděli 25. března. Na dopolední bohoslužbě byla většina členů našeho sboru včetně bratrů a sester ze stanic. Po společném obědě se ve 13. hodin uskutečnilo členské shromáždění. Bohužel ne všichni, kteří dorazili na dopolední bohoslužby, měli sílu, chuť či možnost vydržet do odpoledne. Takže zbyla méně než polovina členů. Projednávaná agenda ale vyžadovala pouze více jak třetinovou účast členů, takže shromáždění bylo usnášeníschopné.

Členské shromáždění ale není jen o hlasování, je důležitou chvílí v životě sboru, kde je možné hlouběji diskutovat o vývoji sboru, o jeho dalším směřování, problémech, potenciálu. Proto bychom chtěli povzbudit všechny, kteří z jakéhokoli důvodu nepřišli, aby se této akci nevyhýbali. A slovy jedné sestry: „Dneska to docela odsýpalo, řešily se podstatné věci a docela stručně. Kdysi to bývalo k nevydržení, ale to už je naštěstí pryč.“

Je jen na nás, kam bude náš sbor směřovat. Je nás hodně, což znamená veliký potenciál, ale zároveň potenciálně velkou roztržitost a díky tomu malé zaměření. Členské shromáždění je jedním z významných okamžiků, kdy se můžeme zastavit, rozhlédnout a naši práci pro Boží království smysluplně směřovat. Nevyhýbejme se tomu.

Petra Veselá

Proč Ježíši říkáme „pasitel“?

Mateřská rubrika aneb mamí, povídej

Je sobota ráno. Amátčina rýma je spíše na vzestupu nežli naopak. Je mi jasné, že nás už zase čeká pár dní doma. V takových situacích obvykle bývá s Ami doma Honza a já se Simeonem jedeme do shromáždění sami. Když je nemocný Simeon, máme

to obráceně. Říkám Amátce, že zítra nemůže jít do shromáždění, ale že spolu můžeme zůstat doma a péct perníčky, a poslat do Soukenické kluky. Ví, že se Simeonem bychom toho moc neupekly a taky je ráda za každou chvíli se mnou bez Simínka, takže nakonec souhlasí. Ale stejně mi pak lítostivě říká, že je smutná, že nebude vědět, co se povídalo v besídce.

V tu chvíli mi to došlo. To je přesně to, co mi chybí. Už nemám to nadšení pro Boží slovo. Chodím do sboru spíše pro společenství (ono taky vnímat kázání a přitom hlídat batole není úplně snadné), které ale často necítím. Delší dobu mám v našem sboru pocit samoty lidem navzdory. Poslední dobou jsem, díky nemocem, v Soukenické hodně chyběla a měla možnost si poslechnout kázání v klidu domova. Dnes to nebylo úplně v klidu.

Během kázání jsem válela těsto na

perníčky a přendávala plechy v troubě. Užívala jsem si tak vzácný čas jen s Amátkou. Měla jsem pocit, že ona kázání nevnímá. Ale z omylu mě vytrhla otázka, proč Ježíši říkáme „pasitel“? Už včera jsme si povídali o tom, proč slavíme Velikonoce, že Ježíš byl hodný a nikdy neudělal nic ošklivého, a zemřel místo nás, aby nás zachránil a my nemuseli zemřít. Tak jsem jí dnes vysvětlovala, že Ježíš je náš Spasitel, Zachránce. Je pro mě často složité vysvětlit různé křesťanské pojmy tak, aby to pochopila a nebyla vyděšená ze smrti. Sama jsem neprošla besídkou, ale moc se mi líbí, jakou máme besídku v Soukenické, a jsem velmi vděčná tetičkám i strýčkovi, kteří Amátku učí. Jsem ráda, že není jen místem k odložení dětí, aby dospělí měli příležitost a čas si poslechnout kázání, ale že je to místo, kde je dětem přibližován Bůh.

Sandra Němečková

REKREACE PRO SENIORY

Diakonie Církve bratrské Vás srdečně zve na rekreaci pro seniory, která se uskuteční **v penzionu Kozel ve Vrchlabí (Kamenná cesta 129) ve dnech 14. – 21. 7. 2018.**

Přijedte s námi opět strávit pozeňnaný týden na horském vzduchu v Krkonoších. Nabízíme Vám možnost rekreace a odpočinku, vzájemného společenství, duchovních a dalších programů.

Jak již účastníci loňského turnusu zjistili, kopcovitý terén jak přímo v areálu, tak i v okolí prověří Vaši fyzickou zdatnost, nicméně klidné místo na kraji obce a interiéry budov i zahrada střediska jsou velmi vhodné pro bratrské sdílení. Při vzájemné vstřícnosti je možno využít ochoty motorizovaných účastníků a uskutečnit i výjezdy do okolí, jak bývalo obvyklé ve většině dřívějších seniorských pobytů.

Ubytování: 2 - 4 lůžkové pokoje se samostatným hygienickým zařízením

Stravování: celodenní strava (snídaně, oběd, večeře)

Doprava: „po vlastní ose“

Více informací o místě: www.penzionkozel.cz

Případné dotazy k pobytu zodpoví br. Bohuslav Kult, tel.: 608 324 457, popř. 481 023 513, nebo e-mail: kult.bohuslav@tiscali.cz.

Pobyt povede bratr kazatel Ondřej Kymel.

Ubytovací kapacita je 50 osob, o účasti bude rozhodovat datum podání přihlášky!

Uzavírka přihlášek proběhne 30. 4. 2018.

Platba proběhne v hotovosti přímo v penzionu Kozel.

Cena – ubytování + stravování – 595,- Kč/os./noc = 4 165,- Kč/týden

Přihlášky zasílejte do 30. 4. 2018.

na adresu: Diakonie Církve bratrské, Koněvova 151/24, 130 00 Praha 3
nebo na e-mail: pruskova@diakonie.cb.cz. Další informace na tel.: 222 580 138.

NAROZENINY

Pomahačová Naděje	2. 4.
Šíma Vojtěch	4. 4.
Toušek Daniel, st.	4. 4.
Čekelská Marta	6. 4.
Štěpánová Naďa	6. 4.
Voves Jan	6. 4.
Hrnková Petra	7. 4.
Kunft Robert	9. 4.
Kunftová Karin	9. 4.
Jiroušková Eva	10. 4.
Shameti Arjana	10. 4.
Klíma Jiří	12. 4.
Zimová Lenka	12. 4.
Chuchlová Marie	14. 4.
Velová Květoslava	15. 4.
Kubový Vlastimil ml.	18. 4.
Němečková Sandra	18. 4.
Kučerová Klára	20. 4.
Šímová Tereza Anna	22. 4.
Šíma Matyáš	23. 4.
Teznerová Štěpánka	23. 4.
Fáber Jan	25. 4.
Štěpánová Věra	25. 4.
Beran Štěpán	26. 4.
Jurčíková Eva	27. 4.
Málek Jan	27. 4.
Beran Ivan	28. 4.
Caltová Martina	28. 4.
Trávníčková Jitka	29. 4.
Sojka Pavel	30. 4.
Voves Tomáš	30. 4.

Tábor dorostu

Od 2. do 13. července 2018

Tábor bude od 2. do 13. 7. 2018 u obce Kozlov nedaleko Ledče nad Sázavou, určen je pro děti od 10 do 15 let.

Přihlášky se dají sehnat u mne, ideálně přes mail. Vyplněnou přihlášku je třeba odevzdat do 29. 4. 2018 fyzicky, nebo naskenovanou emailem. Cena tábora je 2500 Kč na první dítě a 2000 Kč za každého dalšího sourozence, tábor je pak třeba uhradit do 7. 5. 2018 na účet sboru.

Peki Němeček

Sborová dovolená

28. července až 4. srpna 2018

V minulých Sborových listech jsme informovali o sborové dovolené a je potěšující, že se hlásíte v hojném počtu. Proto vy, kteří jste tak ještě neudělali, neváhejte a přihlaste se co nejdříve! Jen pro připomenutí uvádím, že dovolená bude jako minulý rok v rekreačním středisku v Kletečné u Humpolce. Ubytování bude jak v hotelové části, tak v bungalovech, případně i v chatkách. Tomu odpovídají různé ceny.

Radislav Novotný

Informace ze staršovstva

Jednání staršovstva s Hospodářskou radou – jednání se týkalo především zprávy, která pak byla předána členům k hlasování při výročním členském shromáždění. Společně byla prodiskutována finanční situace sboru, zdroje příjmů a výdaje roku 2017. Dále situace a plány s našimi pozemky v Neveklově, plánované výdaje pro rok 2018. Staršovstvo podpořilo záměr znovuzavedení pravidelných společných brigád, vidí to jako potřebné a užitečné nejen kvůli samotné práci, ale i v podpoře vzájemných vztahů.

Noc kostelů – staršovstvo potvrdilo naši účast na Noci kostelů, která bude letos 25. 5. 2018 a schválilo program.

Setkání s pracovníky sboru – 4. 3. se uskutečnilo setkání staršovstva s pracovníky sboru. Staršovstvo to hodnotí jako velmi dobrou zkušenost, povzbuzení pro účastníky, dobrá forma úvodního setkání, na které chceme navázat.

Sborový den – staršovstvo detailně projednalo připravovanou sborový den a program výročního členského shromáždění.

Programy na sborovém dvoře – chceme v letních měsících využít prostoru před modlitebnou, otevřít dvůr pro veřejnost a připravit koncerty, divadlo atp.

Neveklov – bratr Tomáš Trávníček rozšiřuje službu v nemocnici v Benešově a připravuje velikonoční programy v synagoze včetně sederové večere ve sboru.

Kralupy – hledá se řešení pro dorost v Kralupech (možnost spolupráce s YMCA, možnost propojení s dorostem v Soukenické - minimálně při společné účasti na akcích jako je např. tábor), pokračuje projekt Objevujeme křesťanství. Staršovstvo souhlasí s pověřením bratra Zdeňka Váni jako pokladníka stanice a děkuje Šimovým za jejich dlouholetou službu.

Nová členka sboru – ze sboru na Smíchově byla do Soukenické převedena sestra Sára Košťáková.

Kalendář akcí: 29. 3. až 2. 4. (velikonoční pobyt dorostu v Trhových Svinech), 15. 4. až 24. 4. (Burza oblečení), 28. 4. (Konference Dětského odboru CB), 20. 5. (Letnice společně s ukrajinským sborem), 25. 5. (Noc kostelů v našem sboru), 2. až 13. 7. (Tábor dorostu), 28. 7. až 4. 8. (Sborová dovolená).

Příští staršovstvo – 7. 4. 2018 – mimořádné sobotní staršovstvo.

staršovstvo

Mimořádná shromáždění

Od Velikonoc k letnicím – mimořádné pásmo nedělních kázání s hosty o následování Krista mezi dvěma svátky. Přijďte se inspirovat a obnovit svou víru v Krista, který nás zve, abychom šli v jeho stopách.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.00	modlitební chvíle
	9.00	výuka náboženství
	10.00	NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru po skončení je příležitost k setkání v Klubu u čaje a kávy
Úterý	15.00	setkání nad biblí
	18.30	setkání nad biblí
Středa	9.30	setkání maminek s dětmi
Čtvrtek	16.30	setkání Awany
	18.00	setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	Kaple za cukrárnou S. K. Neumanna 88, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy — vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXVIII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Jan Němeček, Blahoslav Marek
tel.: 724 285 687, 222 312 534 ▪ e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1>